

словечка сказати. „Ви мене викрали, знеславили перед тільки народа я пропаша на віки!...” А тут ще на мое горе вмішався візник та заявив що коли треба буде, він перед судом присягне, що все те правда. Ідемо далше. Моя товаришка не випускає могого рамени, держить ся наче репях кожуха. Стаємо перед якоюсь хатою. Я хочу втікати, але хтось хватає мене за ковнір. Пізнійше я дізнав ся що се був сестрінок тої бабуні. О, здоровий із нього забіяка!... Тож не дивуйте ся люди, що я пішов у хату. Моя товаришка була вдовою... а коли сестрінок загрозив кулаком — що було робити — наставив я палець, а він засунув на нього перстень... [оглядає палець]. Від тої хвилі я втратив всю силу в тому палцю... Прокляте розсіяне! Не лиш загортка пропала, але ще і женили ся мушу.... Женити ся — але з ким? З бабою, що моглаб бути старшою сестрою моєї матусі!... Присягала ся,